

THE JOY OF SHARING FILM

ชลิตา เอื้อบำรุงจิต
ตัวละครลับ ผู้ขับเคลื่อน
วัฒนธรรมการดูหนัง

THE JOY OF SHARING FILM

ชลิตา เอื้อบำรุงจิต ตัวละครลับ
ผู้ขับเคลื่อนวัฒนธรรมการดูหนัง

หนึ่งในตัวละครลับของวงการภาพยนตร์ที่มีบทบาทในการเปิดโลกของผู้ชมอย่างมาก คืออาชีพ ‘นักจัดรายการภาพยนตร์’

แม้ชื่ออาชีพจะไม่คุ้นหู แต่งานด้านการจัดรายการภาพยนตร์ (Film Curating) มีบทบาทในวัฒนธรรมการดูหนังของคนไทยมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน โดยเฉพาะในเทศกาลหนังทั้งเล็กใหญ่ที่ขาดบุคคลสำคัญ ผู้ทำหน้าที่ ‘เลือกหนัง’ ไม่ได้เลย

ชลิตา เอื้อบำรุงจิต คือนักจัดรายการหนังที่คนส่วนใหญ่จะนึกถึงเป็นชื่อแรกๆ เพราะหากไม่นับบทบาทการเป็นรองผู้อำนวยการหอภาพยนตร์ เธอคือผู้ริเริ่มเทศกาลหนังสั้นของมูลนิธิหนังไทย และยังเป็นคนจัดรายการหนังให้กับเทศกาลหนังทางเลือกในไทยมาแล้วนับไม่ถ้วน

ผู้หญิงผมซอยสั้นภายใต้แว่นกรอบบาง ผู้ที่บอกเราว่า แทบทุกอย่างในชีวิตของเธอมาจากความ ‘ชอบดูหนัง’ ทั้งนั้น

เพื่อให้สอดคล้องกับวาระที่ Japanese Film Festival 2018 กำลังมาถึง เราตั้งวงสนทนากับเธอในร้านกาแฟเล็กๆ ภายในบริเวณหอภาพยนตร์ ศาลายา เพื่อพูดคุยถึงคุณค่าและการมีอยู่ของ ‘เทศกาลหนัง’ รวมไปถึงบทบาทของ ‘นักจัดรายการภาพยนตร์’ ในวันเวลาที่โลกของการชมภาพยนตร์เปิดกว้าง ผู้ชมมีโอกาสดูหนังได้ง่ายดายเสียจนอาจไม่จำเป็นต้องก้าวเท้าออกจากบ้านอีกต่อไป

ที่บอกว่า ‘ทุกอย่างของชีวิตมาจากความชอบดูหนัง’ มันเป็นเรื่องจริง

คือชีวิตเรามันไหลไปเรื่อยๆ โดยที่มีความชอบดูหนังเป็นพื้นฐาน เริ่มออกไปดูหนังโรงคนเดียวตั้งแต่อายุ 11-12 ดูสารคดีสารพัดไปเรื่อย จากเมนสตรีมก็เริ่มไหลไปดูหนังที่โรงทั่วไปไม่ฉาย ไปสมาคมฝรั่งเศส ไปเกอเธ่ บริติช เคานซิล ตอนเข้ามาวิทยาลัยเลือกเรียนคณะวารสารฯ เพราะชอบถ่ายรูป เลยต้องเรียนวิชาภาพยนตร์ด้วย ได้เรียนถ่ายหนัง เขียนบท ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์วิจารณ์ แต่ก็แค่ชอบ ไม่ได้คิดว่าจะประกอบอาชีพทางนี้

แต่งงานแรกในชีวิตคืองานเขียนวิจารณ์หนัง?

คือช่วงใกล้เรียนจบ มีคนเห็นเราดูหนังเยอะ เลยชวนรับจ้างเขียนวิจารณ์หนังลงหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์สัปดาห์ละครั้ง เราก็ลองทำดู นึกภาพว่าสมัยนั้นยังไม่มีกูเกิลเวลาหาข้อมูลคือดูหนังเสร็จเราต้องมาขึ้นหน้าโรงแล้วจดเครดิต (หัวเราะ) คือเป็นความบังเอิญที่ได้ทำ พอเรียนจบมาก็ไม่ได้อยากทำงานโปรดักชั่นหนัง รุ่นพี่เลยแนะนำให้ไปสมัครงานนิเทศสารหนังสือพิมพ์วิว ซึ่งทำให้เราได้รู้จักนักวิจารณ์หัวก้าวหน้าที่เก่งๆ เต็มไปหมด นิเทศสารอยู่ไม่นานก็ปิดตัวไปนะ ต้องไปหางานใหม่ แต่เราได้เรียนรู้เรื่องแวดวงหนังจากตรงนั้น แล้วชีวิตมันก็ไหลไปเรื่อยๆ โดยที่มีพื้นฐานของการที่เราชอบดูหนัง

ครั้งแรกที่เริ่มจัดรายการหนังคือตอนไหน

จริงๆ เริ่มจัดฉายหนังมาตั้งแต่ตอนอยู่มหาวิทยาลัยแล้ว เพราะอยู่ชมรมต้องคิดว่าจะจัดกิจกรรมอะไรดี เราทำอะไรไม่ค่อยเป็นเลยคิดว่าฉายหนังแล้วกัน มีหนังที่เราดูแล้วเราอยากฉายให้คนอื่นดูด้วย ตอนนั้นก็ตั้งแต่ว่าเลือกหนัง ไปหาหนังวิดีโอ ยืมไปโปรเจกเตอร์ ขออนุญาตใช้สถานที่ ทำโบรชัวร์แบบทำมือแจก เราทำงานนี้ไปเป็นไปตามธรรมชาติ ตอนย้ายไปทำงานที่สำนักฝึกอบรมนักข่าวเราก็ได้จัดโปรแกรมหนังให้นักข่าว เริ่มทำเป็นจากตรงนั้นแต่ทำได้แป๊บหนึ่งเราก็ไปเรียนต่อที่อเมริกาเพราะฝันอยากเป็นคนทำหนัง

การไปเรียนอเมริกาให้อะไรกับคุณ

มันเปิดโอกาสให้เราไปดูหนังที่หลากหลายไปอีกชั้นหนึ่ง เราไปเรียนภาษาอยู่ที่เมืองซานดิเอโก ใช้เวลาว่างดูหนังตามโรงหนังอาร์ตเฮาส์ ความเป็นนักเรียนทำให้เราได้ตัวราคาถูก เราก็ดูไปเรื่อย อะไรที่ไม่รู้จักก็ดูหมด หนังร่วมสมัยที่ไม่ดัง หนังประเทศแปลกๆ ยิ่งพอได้เรียนที่ The New School นิวยอร์ก เหมือนเรามาอยู่ที่อิมมิเกรต hub แห่งการดูหนัง แต่ค่าครองชีพที่นั่นแพงทุกอย่าง ต้องเลือกว่าจะดูหนังหรือกินข้าวดี (หัวเราะ) เลยตัดสินใจไปขอทำงานเป็นอาสาสมัครที่ Anthology Film Archives สิ่งตอบแทนคือเราได้ดูหนังฟรี เพราะที่นั่นฉายหนังอาทิตย์ละ 4 คืน ซึ่งมีแต่หนังทดลองที่เกิดขึ้นไม่เคยดู ตอนนั้นรู้สึกว้าว เย้ย! อยากให้คนดูหนังบ้านเราได้ดูอะไรแบบนี้บ้าง

การได้ดูหนังที่ไม่เคยดู มันดีอย่างไร

เราได้ความรู้ ความรู้เกิดจากการที่เราดูไปเรื่อยๆ ดูมากพอจนเกิดความเข้าใจบางอย่าง ไม่เหมือนเวลาเราอ่านหนังสือ ถึงคนเขียนจะบรรยายยังไงเราก็ไม่เข้าใจเท่าการได้ดู เหมือนเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งช่วงนั้นเรากำลังรู้สึกว้าวสิ่งที่เราไปเรียนมันไม่ใช่ที่ของเรา วันหนึ่งเราตัดสินใจว่าจะสิ้นสุดการเรียนไว้ตรงนั้น บอกตัวเองว่าฉันต้องกลับบ้านฉันไม่รู้ว่าฉันจะกลับมาเรียนต่อหรือเปล่า แต่ฉันต้องกลับประเทศไทย

หลังกลับมาไทย กำลังใจกับชีวิตต่อไป

ตอนนั้นคิดง่าย ๆ เลยว่าถ้าเราเป็นอาสาสมัครที่ไทยได้ พอดีเราเคยช่วยงานคุณโดม (โดม สุขวงศ์) ที่หอภาพยนตร์อยู่บ้าง เลยขออาสามาช่วย เริ่มด้วยการจัดฉายหนังเลย เราไปยืมหนังให้ จัดโปรแกรมให้ ทำประชาสัมพันธ์ให้ พอติจังหวัดนั้นมูลนิธิหนังไทยต้องการโปรเจกต์ที่ระดมทุนได้พอดี เลยได้จัดกิจกรรมและอีเวนต์ฉายหนังภายใต้มูลนิธิหนังไทยอยู่หลายงาน

งานประกวดหนังสั้นที่คุณริเริ่ม ถือเป็นคุณูปการของวงการมาก จำได้ยุคนั้นใครๆ ก็อยากทำหนังสั้นประกวด

(ยิ้ม) ก่อนหน้านั้นเราเคยจัดฉายหนังของนักศึกษา รวมหลายๆ สถาบัน แล้วเราก็อยากให้นักศึกษาเขาจัดกันต่อเอง แต่วามันไม่มีความยั่งยืนเพราะแต่ละรุ่นเรียนแล้วก็จบไป ไม่มีความต่อเนื่อง พอดีกับช่วงนั้นเราได้ไปเทศกาลหนังสั้นที่ยุโรป ได้เห็นลักษณะการ curating หนังสั้น แบบมีหลายโปรแกรม ทั้งประกวด ทั้งแบบจัดฉายมีการหาวิธีผูกหนังสั้นหลายๆ เรื่องให้มันอยู่โปรแกรมเดียวกันได้ เราก็ได้ไอเดียเลยว่าเราจะทำแบบนี้ที่ไทยบ้าง คุณโดมเขาก็สนับสนุนให้เป็นเทศกาลประจำปีไปเลย

เทศกาลหนังสั้นปีแรก เราลองผิทดลองดูหมดเลยนะ เราว่ามีคนทำหนังสั้นอยู่ แต่ก็ไม่มีอยู่เท่าไร จะนั้นเราก็ต้อง call for entry จัดแค่สองวันที่สถาบันปริตซ์ทองหล่อ แล้วก็จัดฉายหนังหลายโปรแกรม มีฉายหนังสั้น มีฉายหนังโปรแกรมพิเศษที่เราพอจะหาได้

ตอนนั้นองค์ความรู้เรื่องการจัดการรายการหนังมีอยู่ในบ้านเราบ้างไหม

องค์ความรู้อย่างเป็นทางการคงไม่มี หลักสูตรการเรียนการสอนจริงๆ เพิ่งจะมีเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง แต่มันส่งต่อกันมาโดยธรรมชาติ คุณโดมก็เป็นฟิล์มคิวเรเตอร์โดยธรรมชาติ ตั้งแต่เขาทำหอภาพยนตร์ 30 กว่าปีที่แล้ว ส่วนของเราก็น่าจะประมาณ 20 ปี ส่งสมจากประสบการณ์หนังที่เราดู

ตอนที่ทำเทศกาลหนังสั้นครั้งแรก เห็นอะไร

เห็นว่ามันมีคนที่ชอบทำ แล้วก็มีคนที่ชอบดู ตอนนั้นแม้แต่เด็กชายยังงงเลยว้าหนังสั้นคืออะไร เพราะมันก็เหมือนจะล้ายุคหน่อยๆ ส่วนฝั่งคนดูก็จะน้อยแต่มันมีนะ ถ้าจำไม่ผิด คู่ (ปราบดา หยุ่น) ก็มาดูนะ คือเขาเพิ่งกลับจากเรียนเมืองนอก แล้วที่เมืองนอกมันมีวัฒนธรรมการออกมาดูหนังแบบนี้อยู่แล้ว คนเหล่านี้แหละที่ทำให้เรายังทำอยู่ เพราะทำให้เรารู้สึกว่า เออ มันมีความหมายบางอย่าง แล้วมันก็มีกลุ่มคนทำหนัง เด็กๆ นักศึกษามาดูเกือบทุกคนที่มาดู ทุกวันนี้เขาก็เติบโตไปเป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา เพราะฉะนั้น 20 ปีของเทศกาลหนังสั้น มันเหมือนมีความผูกพันบางอย่างระหว่างกันอยู่

มีผู้กำกับหรือศิลปินคนไหนที่พูดได้ว่าแจ้งเกิดจากเทศกาลหนังสั้น

คงไม่กล้าอ้างว่าเขาแจ้งเกิด บางคนเราเห็นเขามาตั้งแต่เด็ก อย่างเช้ (จุฬญาณนนท์ ศิริผล) ก็เริ่มจากการเป็นคนดู มาตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนมัธยมดัดผมเกรียน หลังจากนั้นเขาก็เป็นเด็กไม่ก็คนที่ทำหนังมาประกวด ได้รางวัลหลายครั้ง จนตอนนี้เขาเป็นศิลปินไปแล้ว เราเป็นเวทีที่เปิดกว้าง แล้วเราก็ไม่ตัดสินด้วยรางวัลเพียงอย่างเดียว แต่เรามีพื้นที่ให้หนังทุกเรื่องได้ฉายบนจอใหญ่ๆ

วัฒนธรรมการออกมาดูหนังตามเทศกาล ยังจำเป็นต่อสังคมอยู่ไหม

แง่หนึ่ง การจัดรายการหนังมันจำเป็นสำหรับหนังสั้นที่ต้องการการจัดกลุ่มเพื่อฉายด้วยกัน แต่การออกมาดูหนังตามเทศกาล มันทำให้เกิดกลุ่มสังคมนะ บางคนไม่ได้รู้จักกันมาก่อน หรือบางคนก็อาจไม่มีเพื่อนที่โรงเรียนหรือที่อื่นเลย แต่ออกมาดูหนังแล้วได้เจอเพื่อนที่สนใจแบบเดียวกัน แลกเปลี่ยนกันได้ เราคิดว่าวัฒนธรรมนี้มันเป็นลักษณะแบบนั้น

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าปีสองปีนี่มันมีอะไรที่เปลี่ยนไปเยอะมาก เราก็คงทบทวนเหมือนกันว่าควรที่จะยังทำแบบเดิมอยู่หรือเปล่า มันยังตอบวัตถุประสงค์ไหม ถ้าเทียบกับต่างประเทศ เรารู้สึกว่า landscape ของเมืองไทยมันไม่ค่อยเอื้อต่อการออกมาดูหนัง แม้กระทั่งโรงก็เอะอะอุปสรรคอย่างแรกเลยคือการจราจร ต่อให้เราย้ายตัวเองไปเป็นผู้ชม มีโปรแกรมเยอะแยะที่ยากจะดูก็ไปไม่ได้ หรืออาจต้องหยุดงานไปครึ่งวันเพื่อที่จะขับรถไปงานให้ทันหรือเปล่า

วิถีชีวิตของคนก็เปลี่ยนไป เกี่ยวข้องด้วยไหม

ใช่ เรารู้สึกว่าชีวิตนอกบ้านมันหายไป เพราะออกไปนอกบ้านแล้วเหนื่อย คนเลยอยู่บ้านมากขึ้น เปิดทีวี เปิดคอม เปิดแอร์ สบายกว่า ไม่เหมือนตอนเราเด็กกว่านี้ถึงแม้ตอนนั้นรถติด แต่เราก็ใช้ชีวิตข้างนอกเยอะกว่านี้ เราไม่มีทางเลิกเรียนแล้วกลับบ้าน ต้องไปนั่งกินนั่งคุยกันที่ร้านข้าวต้มต่อ เสวนาเรื่องบ้าๆ อะไรสักเรื่องหนึ่งกันได้ แต่เดี๋ยวนี้นั้นไม่มีพื้นที่ให้เราใช้ชีวิตแบบนั้นเท่าไร หรืออยู่ข้างนอกดึกๆ กลายเป็นว่าไม่ปลอดภัย ซึ่งมันมีผลต่องานที่เราจะจัดการรายการหนังเหมือนกันนะ ต่อให้เราทำโปรแกรมดียังไง ถ้าไม่เข้ากับไลฟ์สไตล์ของคนมันก็ยากเหมือนคนไม่ need การออกมาเจอกันแบบเมื่อก่อน

ทุกวันนี้ยังออกไปดูหนังที่โรงหนังไหมคะ

ก็น้อยลง คือเรารู้สึกว่าโรงหนังเดี๋ยวนี้นั้นมันไม่มี human touch พนักงานก็ทำหน้าที่ของเขาไป แต่ว่าถ้าเป็นเมื่อก่อน เรายังรู้สึกว่าคนเก็บตั๋วก็ยิ้มให้เรานะ เพราะเขาจำได้ว่าเรามาดูบ่อย คือเขาไม่ได้มาคุยเงาะเงะไม่ได้รู้จักชื่อด้วยซ้ำ มันเป็นแค่การรู้ว่าคนนี้อยู่ที่ตรงนี้ มาที่ตรงนี้เป็นประจำ แต่ทุกวันนี้เราจำไม่ได้ว่าคนฉีกตั๋วเราหน้าตาเป็นยังไง เหมือนโรงหนังมีแต่ตัวสถานที่ แต่ไม่มีมนุษย์อยู่ในนั้น โรงหนังก็เลยไม่ได้เป็น sanctuary หรือที่ที่เราปลอดภัยเมื่อได้เข้าไปอยู่เหมือนแต่ก่อน เราก็ดูหนังที่บ้านไป รู้สึกว่าตัวเองดูหนังน้อยลงไปมาก

ถ้าอย่างนั้น อาชีพนักจัดการรายการหนังจะยังมีที่ยืนอยู่ได้ด้วยอะไร

เราว่าอาชีพนี้มันเป็นงานที่สร้าง slow impact อย่างเทศกาลหนังสมัยก่อนมันก็เปลี่ยน landscape ของการฉายหนังในไทยให้กว้างขึ้นนะ โรงหนังใหญ่ก็จะได้เห็นว่าหนังแบบอื่นก็มีคนดู เขาก็กล้าไฟเขียวให้ซื้อหนังนั้นเข้ามาฉาย แต่มันก็ต้องการคนจัดการรายการหนัง ที่ไม่ได้มีแค่รสนิยม แต่ต้องเป็นคนที่มีมองเห็นอนาคต เห็นช่องว่าง แล้วก็เติมช่องว่างได้

ยกตัวอย่าง คนไม่ดูหนังไทยเพราะเขามีทัศนคติว่ามันเชย แต่คนที่เห็นช่องว่างเขาจะรู้ว่ามันเป็นเพราะคนไทยไม่ได้ดูหนังไทยในคุณภาพที่ดีพอ เกิดมาไม่เคยเห็นหนังไทยแบบสียวยสด คม แล้วก็อะไรเง่ๆ ในหนัง คนไม่ดูเพราะไม่มีประสบการณ์ที่ดีต่างหาก พอมีประสบ-

“เราคิดว่าการให้ความรู้ของภาพยนตร์ คือการทำให้เห็น
การมีให้ดู เราจะไม่พูดว่าหนังเรื่องนี้ดีที่สุด พลาดแล้ว
จะเสียดาย เราแค่เชื่อว่าสิ่งที่เราเลือกมา มันเป็นสิ่งที่ดี
แล้วคนได้ดู เขาจะเข้าใจเองแค่นั้นพอ”

การณ์ที่ดี ทศนคติก็เริ่มเปลี่ยนไป หนังไทยมันก็มีควม
สละสลวยบางอย่าง จริตจะก้านบางอย่างที่น่าสนใจนี้มา

หน้าที่ที่แท้จริงของนักจัดรายการหนังคืออะไร

เราคิดว่าการให้ความรู้ของภาพยนตร์คือการทำให้
เห็น การมีให้ดู เราจะไม่พูดว่าหนังเรื่องนี้ดีที่สุด พลาด
แล้วจะเสียดาย เหมือนลิ้มรสชาติอาหาร ถ้าเขาอยากกินเขาก็
กิน แต่ว่าไม่ใช่คนทุกคนที่จะอยากกิน เราแค่เชื่อว่าสิ่งที่
เราเลือกมา มันเป็นสิ่งที่ดี แล้วคนได้ดู เขาจะเข้าใจเอง
เหมือนเป็นการสร้างความไว้วางใจระหว่างคนดูกับ
นักจัดรายการหนัง คนดูต้องเชื่อในเหตุผลของคนคนนั้น
เชื่อว่าการที่เราเลือกมาให้เขาดูมันมีเหตุผลอะไรบางอย่าง
แต่นี่ก็เป็นคำตอบจากมุมมองส่วนตัวนะ คนอื่นเขาอาจ
จะคิดอีกแบบหนึ่งก็ได้

คุณได้รับเชิญจากเจแปนฟาวนิเดชันให้ไปเป็น ผู้ดูแลการอบรมโครงการนักจัดรายการหนังที่ญี่ปุ่น อยากให้เล่าประสบการณ์ที่ได้จากงานนั้น

ตอนแรกก็กังวลเหมือนกันเพราะคิดว่างานจัด
รายการหนังเป็นงานที่ค่อนข้าง subjective แล้วพอต้อง
ร่วมกันกับคนที่ไม่คุ้นเคยจะยากหรือเปล่า แต่ว่ามันก็
ผ่านพ้นไปได้ เหมือนทุกคนเอาของของตัวเองมาปล่อย
ร่วมกันสร้างงานที่เหมือนเป็นการทดลอง

อีกอย่างที่ได้ศึกษาคืองาน Film Curator หรือ Film
Programmer จริงๆ ไม่ได้มีแค่การเลือกหนัง ยังมีงาน
ด้านการจัดการลิขสิทธิ์ เชิญแขก และโลจิสติกส์ทั้งหลาย
ที่ต้องทำ ยังมีงานด้านเทคนิคด้วย คนจัดรายการหนังควร
รู้และเข้าใจเทคนิคในการฉายหนัง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ใน
การฉายที่ดีที่สุด ซึ่งเราว่าหลายๆ คนก็ไม่ค่อยสนใจเรื่อง
คุณภาพของการฉายเท่าที่ควรจะเป็น ฉายผิดสัดส่วนบ้าง
แต่เราคิดว่ามันเป็นการเคารพคนทำหนังที่สำคัญมาก

นักจัดรายการหนังของไทยกับญี่ปุ่นต่างกันเยอะไหม

ไม่ต่างนะ มันจะต่างกันระหว่างคนที่รู้กับคนที่ไม่รู้
ต่างหาก แต่สิ่งที่เจอที่ญี่ปุ่นแล้วประทับใจมากคือมี
Projectionist (คนฉายหนัง) ที่เป็นผู้หญิงอยู่หลายคน
ต่างจากบ้านเราที่ในห้องฉายมักมีแต่ผู้ชาย มีคนหนึ่งเป็น
ผู้หญิงตัวเล็กๆ แต่แข็งแรง เขามีความรู้ค่อนข้างลึกทั้ง
การฉายแบบฟิล์มและดิจิทัล ชำนาญเรื่องการรับมือกับ
หนังฟอร์แมตต่างๆ แบบลึกซึ้ง จนเรารู้สึกว่าการเป็น
คนฉายหนังมันไม่ได้ง่าย อาจเพราะคนญี่ปุ่นเขามีพื้นฐาน
ที่ให้ความสำคัญกับอาชีพบางอย่างที่มันดูเนิร์ดแบบนี้

มองว่าวัฒนธรรมการดูหนังบ้านเราควรจะพัฒนา ต่อไปในทางไหน

ตอบยากเหมือนกัน คือช่องทางในการดูและเข้าถึง
หนังของเราเยอะและง่ายขึ้นมาก แต่ในแง่หนึ่งวัฒนธรรม
การดูหนังกลับแคลง เดียวนี้ถ้าเราชอบอะไรที่เฉพาะทาง
มากๆ เราก็อาจเลือกดูแต่อย่างนั้น โดยที่ไม่สนใจอย่าง
อื่นเลยก็ได้ เราไม่สามารถตัดสินได้ว่าแบบนี้มันดีกว่า
หรือเปล่า แต่เป็นข้อสังเกตเฉยๆ ว่ามันแปลกดี

นอกจากให้อาชีพที่รัก ความชอบดูหนังให้อะไรกับ คุณอีก

เราไม่มีคำสวยๆ ไม่สามารถบอกได้ว่าตัวเองเป็นคน
รักหนัง บางคนบอกรักหนังเท่าชีวิต แต่เราไม่ได้รักหนัง
ทั้งชีวิตหรอกนะ ถ้าให้พูดถึงสิ่งที่หนังให้กับเรา คือมัน
กล่อมเกลารึจิตใจ เราได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากการ
ดูหนัง เรียนรู้ผู้คนที่หลากหลาย เรียนรู้ชีวิตสารพัดแบบ
(ยิ้ม)

**งาน Kaleido Asia Collaborative Film Program Southeast
Asia and Japan โปรแกรมหนังสุดพิเศษจากนักจัดรายการ
ภาพยนตร์แห่งอาเซียนและญี่ปุ่น สืบเนื่องจากโครงการฝึกอบรม
และพัฒนาด้านจัดรายการภาพยนตร์ โดยเจแปนฟาวนิเดชัน จะจัดขึ้น
ในวันที่ 26-28 มกราคมนี้ ที่หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)*

Japanese Film Festival 2018
เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2561

BANGKOK
FEBRUARY 2 - 11
KORAT
MARCH 2 - 4

CHIANG MAI
FEBRUARY 12 - 20
PHUKET
MARCH 9 - 11

Contact information
The Japan Foundation, Bangkok
Tel: 02-2546100 ext. 21
E: info@japanesefilmfest.org
M: 09-09994644-46
W: www.japanese-filmfest.org
B: facebook.com/jfbangkok

JAPANESE FILM FESTIVAL 2018

เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2561

ต้อนรับปีใหม่ พ.ศ. 2561 ด้วยเทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่นประจำปี ที่ทุกคนรอคอย โดยในปีี้เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ คัดสรรหนังญี่ปุ่นหลากหลายสเปี่ยมคุณภาพมาให้ชมกันถึง 11 เรื่องและตระเวนฉายไปยัง 4 จังหวัดของไทย เห็นลิสต์รายชื่อหนังแต่ละเรื่องที่เข้าฉายแล้ว คอหนังไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

กรุงเทพ
02.02.18 - 11.02.18 SF WORLD CINEMA CENTRAL WORLD

เชียงใหม่
23.02.18 - 25.02.18 SFX CINEMA MAYA CHIANGMAI

โคราช
02.03.18 - 04.03.18 SFX CINEMA CENTRAL PLAZA NAKORN RATCHASIMA

ภูเก็ต
09.03.18 - 11.03.18 SFX CINEMA CENTRAL FESTIVAL PHUKET

ข้อมูลเพิ่มเติม <http://th.japanesefilmfest.org>

DESTINY

鎌倉ものがたり

12.9

© 2017 「DESTINY 鎌倉ものがたり」製作委員会

27歳から17歳まで
リライフ

27歳の未来が胸を打つ、青春ストーリー。

4.15 ROADSHOW

鎌倉ものがたり (Kamakura no Monogatari)
Takashi Yamazaki / 129 นาที / 2017 /
Drama

[illegible]

หนังไฮไลต์ของเทศกาลอีกหนึ่งเรื่อง เล่าเรื่องราวของ อาวาระ คางิซากิ วัย 27 ปี ที่กลายเป็นคนตกงานหลังจากทำงานไปได้เพียง 5 เดือน เขาถูกขายลึกลับชักชวนให้เข้าร่วมโครงการที่ชื่อว่า ReLIFE ซึ่งเป็นการทดลองใช้ยาที่จะทำให้เขาย้อนวัยกลับไป 10 ปี เป็นระยะเวลาหนึ่งปี คางิซากิคิดว่าตัวเองไม่มีอะไรจะเสีย จึงตกลงร่วมการทดลองย้อนวัยและกลับไปเข้าโรงเรียน ม.ปลายอีกครั้ง เขาค่อยๆ สร้างความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นและตกหลุมรักกับจิซุ แต่ตามสัญญาของโครงการนี้ เมื่อการทดลอง 1 ปีสิ้นสุดลงเขาจะต้องถูกปล่อยออกจากความทรงจำของเธอ ... ความพิเศษของ ReLIFE คือ นักแสดงนำอย่าง ไทชิ นาคากาวะ (Taishi Nakagawa) เดินทางมาไทยเพื่อเป็นแขกรับเชิญพิเศษร่วมพูดคุยกันในรอบ special screening วันที่ 3 กุมภาพันธ์อีกด้วย

The poster is divided into two horizontal panels. The top panel shows a wide, calm body of water under a pale, overcast sky. A small boat with several people is visible in the distance. The bottom panel shows a family of six on a sandy beach. A woman in a dark blue sleeveless dress and a man in an orange shirt stand on the left. A man in a light blue shirt and dark vest stands on the right. Three children are in the center, one sitting on the sand. The overall mood is quiet and contemplative.

The Long Excuse

Starring MOTOKI Masahiro
Original Story, Script, Directed by NISHIKAWA Miwa

永い言い訳 (Nagai Iiwake)
Nishikawa Niwa / 124 นาที / 2016 /
Drama, Family

ใครที่ติดใจฝีมือการแสดงของ มาซาฮิโระ โมโตกิ นักแสดงนำในหนังเรื่อง Departures ไม่ควรพลาดหนังเรื่องนี้ที่เขาจะมารับบทนำเป็น ซาจิโอะ นักเขียนที่แอบไปมีสัมพันธ์กับหญิงอื่น เมื่อได้ข่าวว่าภรรยาของเขาเสียชีวิตไปในอุบัติเหตุ เขาจึงต้องปลอมความเศร้าโศกต่อหน้าทุกคน แต่หลังจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ซาจิโอะค้นพบว่าที่จริงแล้วภรรยาของเขาได้หมดรักเขาไปแล้ว ซาจิโอะจึงต้องเผชิญกับการถูกทิ้งและอยู่คนเดียว ...นอกจากการแสดงอันซับซ้อน หนังเรื่องนี้ยังได้ช่างกล้องมากฝีมืออย่าง ยูตะกะ ยามาซากิ (ตาล้องคู่บุญของ ฮิโรคาสึ โคเรเอดะ) มาเป็นฝ่ายถ่ายทอดภาพสวยๆ อีกด้วย

©2016 "The Long Excuse" Production Committee

Close-Knit

「彼らが本気で編むときは、」
[Karera ga Honki de Amutoki wa]
 Naoko Ogigami / 127 นาที / 2017 / Drama

©2017 "Close-Knit" Film Partners

แฟนหนังของผู้กำกับสาว นาโอโกะ โอิกิยามิ ต้องร้องเฮ (เจ้าของเดียวกับ Kamome Diner และ Glasses) เพราะในที่สุดคนไทยก็ได้ดูหนังใหม่ของเธอในโรงสัปดาห์ เรื่องราวในหนังเรื่องนี้ก็ยังคงลายเส้นแบบนาโอโกะเหมือนเดิม เล่าเรื่องของริงโกะ สาวประเภทสองผู้มีหัวใจบริสุทธิ์ต้งทองคำ และมาคิโอะ แฟนหนุ่มผู้ที่หลงรักเธอด้วยหัวใจโดยไม่สนว่าเธอเป็นใคร วันหนึ่ง เด็กหญิงผู้โดดเดี่ยวชื่อโทโมะก็ปรากฏตัวขึ้นในชีวิตของพวกเขาทั้งสอง ทำให้เกิดเรื่องราว 60 วันอันแสนอบอุ่นในชีวิตของทั้งสามคนที่ค้นพบความสุขของตัวเอง ท่ามกลางดอกเชอร์รี่ที่บานสะพรั่งในฤดูใบไม้ผลิ...

© 2014-2015 Hinako SugiuraMS.HS / Sarusuberi Film Partners

Miss Hokusai

Keiichi Hara / 90 mins / 2015 / Animation

หนังที่คนรักศิลปะไม่ควรพลาด เพราะนี่คือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ คาสึชิกะ โยะคุไซ ศิลปินญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงระดับโลก ผลงานที่โดดเด่นของเขาคือคลื่นยักษ์นอกฝั่งคานากาว่า ที่เราสามารถเห็นลายสกรีนได้ตามเสื้อยืดและแก้วกาแฟทั่วโลก แต่มันน้อยคนที่รู้จักลูกสาวของเขา และรู้ว่าเธอมีส่วนร่วมในงานศิลปะของพ่อเธออย่างไร ภาพยนตร์เรื่องนี้พูดถึงเรื่องราวของโอเอะ ลูกสาวของคาสึชิกะ โยะคุไซ ผู้หญิงที่มากด้วยความสามารถและมักจะใช้ชีวิตตามแบบฉบับของตนเอง

Tora-san of Goto

五島のトラさん (**Goto no Tora san**)
 Masaru Oura / 114 นาที / 2016 / Documentary, Family

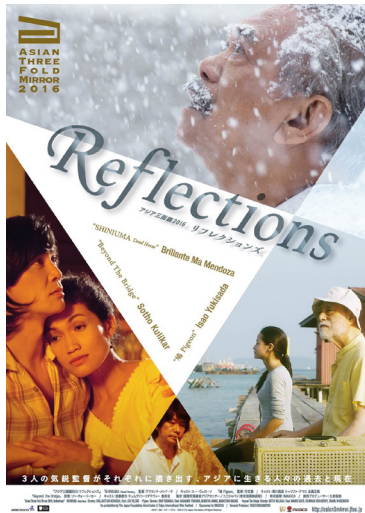
หนังสือการ์ตูนเรื่องเดียวในเทศกาลนี้ ที่แค่อ่านเรื่องย่อก็อยากดูแล้ว เพราะมันได้รวบรวมประวัติ 22 ปีของครอบครัวโทะระ ผู้ประกอบอาชีพผลิตเกลือจากธรรมชาติ และทำโกโตะอยู่ทางตอนเหนือของหมู่เกาะโกโตะอันห่างไกล ณ เจ็ดสิบไมล์จากตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองนางาซากิ ครอบครัวโทะระมีทั้งหมด 9 คนร่วมด้วยลูก 7 คน เด็กทุกคนต้องตื่นขึ้นมาทุกเช้าเวลาตีห้าและช่วยทำอุด้งก่อนที่พวกเขาจะไปโรงเรียน คุณโทะระกล่าวว่าเขาต้องการให้เด็กๆ เรียนรู้บทเรียนชีวิตที่สำคัญที่พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้ได้ในโรงเรียน แต่ลูกๆ รู้สึกต่อเรื่องนี้แตกต่างกัน ผู้ชมจะได้เห็นการต่อสู้ ความเศร้าโศก

© 2017 Television Nagasaki Co., Ltd. All Rights Reserved.

ความสุขที่พ่อแม่ลูกมีร่วมกัน การเปลี่ยนแปลงของรุ่นสู่รุ่นที่ทอดด้วยความงามของธรรมชาติและเทศกาลของโกโตะ เริ่มต้นตั้งแต่ปี 1999

©2016 The Japan Foundation, All Rights Reserved.

Asian Three-Fold Mirror 2016: Reflections

アジア三面鏡 2016リフレクションズ

Brillante Ma Mendoza (Philippines), Isao Yukisada (Japan), and Sotho Kulikar (Cambodia) / 118 นาที / 2016

ภาพยนตร์สั้น 3 เรื่องจากผู้กำกับ 3 ประเทศ 'SHINIUMA Dead Horse' ถ่ายทอดเรื่องของชาวฟิลิปปินส์ที่เข้ามาทำงานในญี่ปุ่นอย่างผิดกฎหมายซึ่งถูกส่งกลับประเทศและถูกบังคับให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ 'Pigeon' เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในป็นิ่ง ความอบอุ่นระหว่างคนดูแลผู้สูงอายุชาวมาเลเซียและชายชาวชาวญี่ปุ่นที่มีภาวะสมองเสื่อม และ 'Beyond the Bridge' กล่าวถึงความรักแสนโรแมนติกของคู่รักชาวญี่ปุ่นกับชาวกัมพูชาท่ามกลางสงครามกลางเมือง

Memoirs of a Murderer

22年目の告白-私が殺人犯です (22 Nenme No Kokuhaku-Watashi Ga Satsujin Han Desu) Yu Irie / 117 นาที / Suspense, Thriller

© 2017 Memoirs of a Murderer Film partners

ภาพยนตร์เวอร์ชันญี่ปุ่นของ 'Confession of Murder' โดย Jung Byung-gil ว่าด้วยเรื่องราวในปี 1995 เกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่คร่าชีวิตคนไปถึง 5 ชีวิตอย่างน่าสยดสยอง และคนร้ายได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย แต่แล้ว 22 ปีต่อมาเขากลับมาในงานแถลงข่าวประกาศเปิดตัวหนังสือที่เขาเขียนเกี่ยวกับการฆาตกรรมที่เขาได้ทำเมื่อ 22 ปีก่อน แต่แท้จริงแล้วการสารภาพของเขานั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้น...

MUMON

忍びの国 (Shinobi no Kuni) Nakamura Yoshihiro / 120 นาที / 2017 / Historical, Action, Drama

โอะตะ โนะบุเนะ เจ้าแห่งสงครามผู้ปราบปรามศัตรูเพื่อที่จะรวบรวมทุกแคว้นในประเทศมาอยู่ภายใต้การปกครองของตน แต่มีพื้นที่หนึ่งที่เขากังวลก็คือจังหวัดอิงะ บ้านของนินจาอิงะ ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะทหารที่โหดเหี้ยมวันหนึ่ง มุมอน นินจาที่ซื่อสัตย์แต่เก่งที่สุด ในจังหวัดอิงะ ได้มานินจาจากสำนักอื่นเพื่อเงินรางวัล การกระทำของเขาจะนำไปสู่การสู้รบระหว่างนินจาอิงะ กับนินจาของโอะตะ ในเมืองอิงะ...

© 2017 MUMON Film Partners
© 2008 Ryo Wada/Shinchosha

Honnouji Hotel

本能寺ホテル (Honnouji Hosteru) Masayuki Suzuki / 120 นาที / 2017 / Historical, Comedy

© 2017 Fuji Television Network, Toho, Horipro

มายูโกะ คุราโมโตะ เข้าพักที่โรงแรมฮอนโนจิที่ซ่อนตัวอยู่ในซอยลึกๆ ของเกียวโต เธอถูกส่งตัวย้อนกลับไปในอดีตปี ค.ศ. 1582 หรือยุคเซ็งโงะกุ ซึ่งเป็นยุคที่เต็มไปด้วยการสู้รบของขุนนาง ช่วงนั้น โนะบุเนะ โอะตะ และผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ทั้งหลายของเขา ได้เข้าพักอยู่ที่วัดฮอนโนจิของเกียวโตเช่นกัน มายูโกะผู้มาจากอนาคต 400 ปีได้หลุดเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่โด่งดังที่สุดในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น...

© Fuji Television, Toho, Dentsu, Altamira Pictures

Survival Family

サバイバルファミリー (Survival Family) Shinobu Yaguchi / 117 นาที / 2016 / Comedy, Drama, Family

ครอบครัวชูชูเกียอาศัยอยู่ในกรุงโตเกียววันหนึ่ง พวกเขาได้เผชิญกับภาวะวิกฤติเมื่อเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งหมดใช้การไม่ได้และมันยังเกิดขึ้นในทุกหนทุกแห่งไม่เพียงแต่บ้านของเขา วันเวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนคุณพ่อเริ่มสงสัยว่าปรากฏการณ์ไฟดับนี้ อาจมีอะไรมากกว่านั้น คุณพ่อจึงตัดสินใจว่า "เราจะหนีจากโตเกียว!"

JF THEATRE

ภาพยนตร์ญี่ปุ่นน่าสนใจที่เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ คัดเลือกมาฉายประจำต้นปีนี้ ผลัดเปลี่ยนสัปดาห์ให้เข้ากับวาระในแต่ละเดือน ผู้ชมที่สนใจ เข้าชมฟรีได้ที่เจแปนฟาวน์เดชั่น ทุกเย็นวันศุกร์ เวลา 18.30 น.

เดือนมกราคม ฮิมะนิเมชัน

เดือนกุมภาพันธ์ ฮิมะนิเมชัน

เดือนมีนาคม ผลงานจากผู้กำกับ โยชิ ยามาตะ

*ติดตามรายละเอียดของหนังและวันเวลาฉายได้ด้วยการสแกน QR code

วิเทศโมที 130 ปี ไทย-ญี่ปุ่น

27.09.17 - 08.10.17
นิทรรศน์รัตนโกสินทร์

นิทรรศการเฉลิมฉลอง 130 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น โดยเจแปน-ฟาวน์เดชันจัดขึ้นร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศและสถานทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย หัวใจของงานนี้คือการนำเสนอเรื่องราวการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมระหว่างสองประเทศ โดยแบ่งการเล่าเรื่องเป็น 3 ส่วน ได้แก่ มหากษัตริย์สองแผ่นดิน ความร่วมมือทางการเมืองและเศรษฐกิจ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประชาชนที่บางคนอาจยังไม่เคยรู้ เช่น อาหาร กีฬา บันเทิง เป็นต้น

เส้นทางวรรณกรรมญี่ปุ่นแปลไทย
พัฒนาการจากอดีตและก้าวต่อไป
ในอนาคต

22.10.17

ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

เวทีเสวนา ณ งานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 22 ว่าด้วยเรื่องกระแสของวรรณกรรมญี่ปุ่นที่ได้รับการตีพิมพ์ในประเทศไทย ซึ่งกลับมาจับตามองอีกครั้งเพราะความนิยมของภาพยนตร์ญี่ปุ่นหลายเรื่องที่เข้าฉายในประเทศไทยในปีที่ผ่านมา ดำเนินรายการโดยคุณอรุณ บุญนา บรณการธิการสำนักพิมพ์ JLit ผศ. ดร.น้ำทิพย์ เมธีเศรษฐ์ อาจารย์สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ และคุณธีรภา ธีรรัตนสถิต ผู้แปล 'ตัวอ่อนเธอฉันชอบกินเก๋อะนะ' มาร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้ผู้สนใจฟังแบบไม่เสียค่าใช้จ่าย

PREMIERE OF BANGKOK NOTES AND BANGKOK THEATRE FESTIVAL OPENING EVENT

02.11.17

ศูนย์ศิลปการละครสดไอ
พันธุ์มโกลม คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังการทำงานและฝึกซ้อมร่วมสองเดือน ละครเวทีความร่วมมือไทย-ญี่ปุ่น 'Bangkok Notes - สงครามภาพวาด ผู้คน' ก็ได้ฤกษ์เปิดการแสดงรอบปฐมทัศน์ เป็นการแสดงเปิดเทศกาลละครกรุงเทพ 2560 เริ่มต้นด้วยการพบปะระหว่างเหล่าศิลปิน รวมทั้งคำกล่าวเปิดจากคุณประดิษฐ์ ประสาททอง ผู้อำนวยการเทศกาลละครกรุงเทพและประธานเครือข่ายละครกรุงเทพ อ.ปวิตร มหาสาริณันท์ หัวหน้าภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ และคุณโนริโอะ โยชิโอกะ ผู้อำนวยการบริหาร เจแปน-ฟาวน์เดชัน กรุงเทพฯ จากนั้นจึงเชิญผู้เข้าร่วมงานเข้าชมละคร ปิดท้ายด้วยการมอบพวงมาลัยให้แก่ โอริสะ อิราตะ ผู้กำกับการแสดง นักแสดง และทีมงาน

ร้านหนังสือญี่ปุ่นมือสองที่ชวนให้รู้สึกขอบคุณ

ด้วยการออกแบบรูปเล่มที่สวยงาม คุณภาพของเนื้อกระดาษ ความคมชัดในการพิมพ์ และการบรรจุประเจ็ดน่านสนใจ และหลากหลาย ทำให้หนังสือสัญชาติญี่ปุ่น ขึ้นแท่นหนังสือดีที่คนรักหนังสือนิยมชมชอบ แม้บางคนจะอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่ออก แต่ก็ยังอุดหนุนหนังสือญี่ปุ่นมาลูปๆ คล้ายๆ เปิดดูรูปดูกระดาษอย่างเพลิดเพลินใจ

พรชัย วิริยะประภานนท์ เจ้าของนามปากกา 'นรา' ในฐานะนักเขียนและนักวิจารณ์หนังสือ และ 'พี่จ้อย นรา' ของนักฟัง

รายการหนังสือหน้าแมว คือหนึ่งในคนรักหนังสือเหล่านั้น เขาบอกว่าเริ่มต้นสนใจหนังสือญี่ปุ่นจากโคดี้บุ๊กเกี่ยวกับญี่ปุ่นสำหรับชาวญี่ปุ่นด้วยกัน แล้วไปติดอกติดใจในความละเอียดลออและวิจิตรสวยงามที่น่าสนใจ แม้จะอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่ออก แต่พอจะรู้จักตัวหนังสือจีนที่พ้องกันกับตัวคันจิในภาษาญี่ปุ่นอยู่บ้าง เมื่อถอดคำสำคัญมาได้ ก็จะนำไปเสิร์ชหาข้อมูลภาษาอังกฤษต่ออีกที ทำให้เข้าใจสิ่งที่หนังสือต้องการจะบอกเล่ามากขึ้น และเริ่มไล่ตามความสนใจไปยังชั้นหนังสือ

ศิลปะ แมกกาซีน ไฟล์บุ๊ก สมุดภาพ นิทานสำหรับเด็ก การตุ๋นมังงะ ฯลฯ จนสนิทสนมใจในที่สุด

และที่ร้าน Key Books ร้านหนังสือญี่ปุ่นมือสองที่ซ่อนตัวอยู่ในย่านญี่ปุ่นบนถนนสุขุมวิทคือร้านโปรดของเขา

"ชอบร้านนี้เพราะตื่นเต็นในการลุ้นว่าเวลาไปเยือนแต่ละครั้งจะได้พบเจออะไรบ้าง แล้วต่อมาก็พบว่า มันมีเสน่ห์ของความเป็นร้านหนังสือแบบดั้งเดิม ซึ่งหายจากร้านหนังสือไทยไปนานแล้ว ที่สำคัญคือราคาที่เป็นมิตรและสมเหตุสมผลสภาพหนังสือมือสองที่นี้ถือว่าดีมาก หลายเล่มที่ซื้อมา ยังรู้สึกขอบคุณเจ้าของเดิม ที่ดูแลรักษาหนังสือได้ดีเหลือเกิน"

ดูเหมือนว่า ความรู้สึกขอบคุณ น่าจะทำให้หนังสือจากร้านนี้ ขวนพลิกเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า!

๓

USA

นักเขียนและนักวิจารณ์ภาพยนตร์ที่มีผลงานรวมเล่มมากมาย หนึ่งในนั้นคือ Film Japan ซาบูไรต์ก๊อด ซึ่งว่าด้วยภาพยนตร์สัญชาติญี่ปุ่นผ่านคำบอกเล่าของนักดูหนังตัวยงในน้ำเสียงผ่อนคลาย ซึ่งเป็นอีกเบเนเจอร์ของนักวิจารณ์คนนี้

ร้านหนังสือ Key Books

ร้านตั้งอยู่ในซอยสุขุมวิท 33/1 ทั้ง 2 สาขา สาขาแรกอยู่เยื้องร้าน Neo บนซอยหลักทางเข้าฟูจิซูเปอร์มาร์เก็ต ส่วนสาขาที่ 2 อยู่ในซอยย่อยที่ตัดไปวัดลำ ชูเปอร์มาร์เก็ต เปิดทุกวัน 09.00-21.00 น.

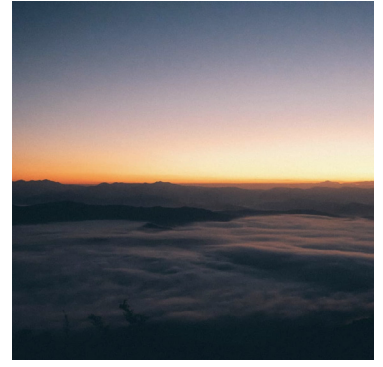
[keybooks.th](https://www.keybooks.th)

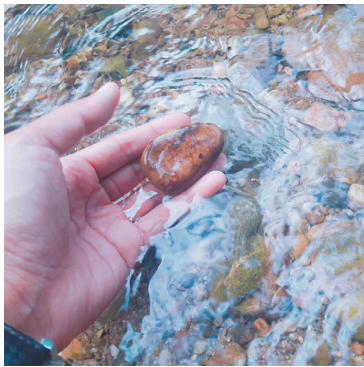
IG: wanlissa

IG: emnytpyn

IG: nonanuk

IG: phanuphan_vee

IG: tomanoo

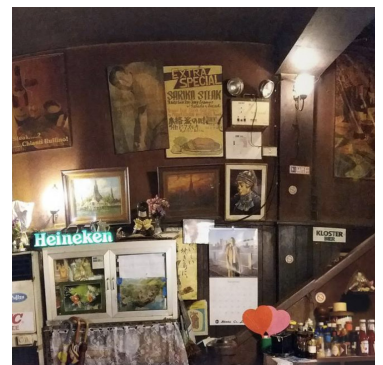
IG: waran_r

IG: salilabee

IG: reudufon

IG: bangkokstory

มองไทยด้วยสายตาญี่ปุ่นจากมุมมองของผู้อ่านน่านานิปโปนที่ติด #nananippon ในโซเชียลมีเดียช่องทางต่างๆ ผลลัพธ์จึงออกมาเป็นความกลมดิกของถ้วยชา น้ำแข็งไสเย็นฉ่ำ หรือน้ำใสแจ๋วจนเห็นกรวดใต้น้ำ และอีกหลากหลายมุมมอง ใครอยากร่วมแชร์มุมมองนิปปอน อย่าลืมติดแฮชแท็กมาฝากเราด้วยนะ

๓

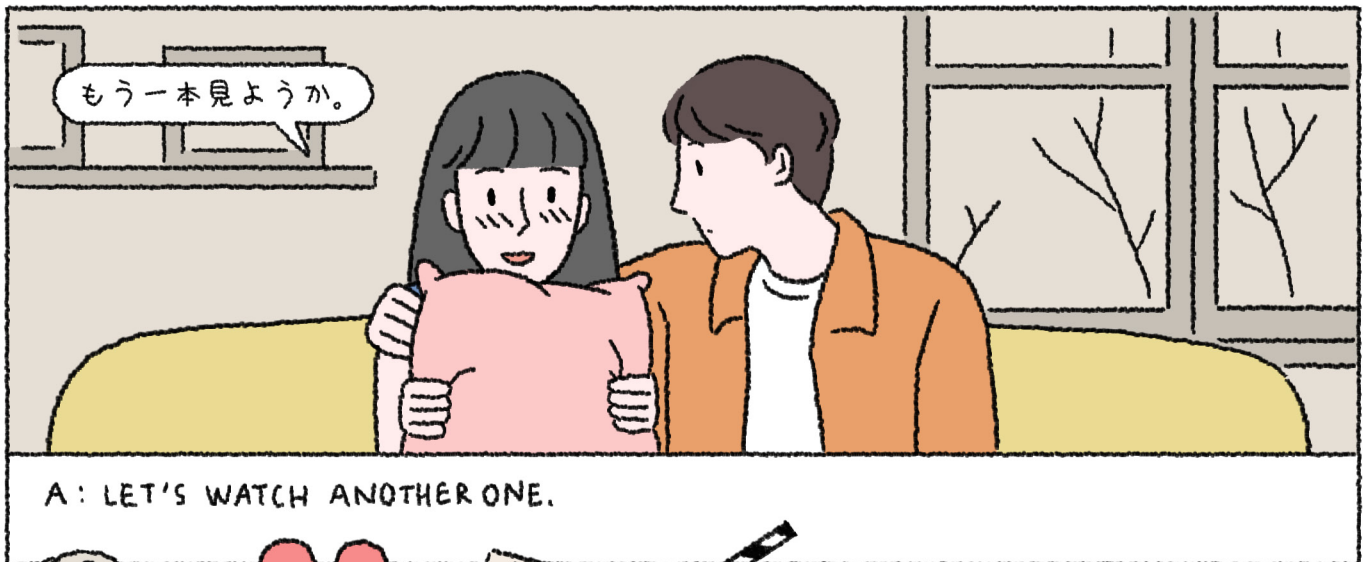
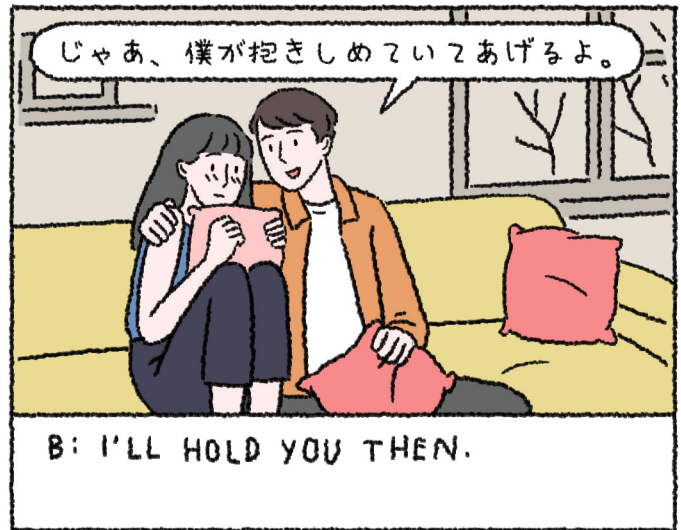
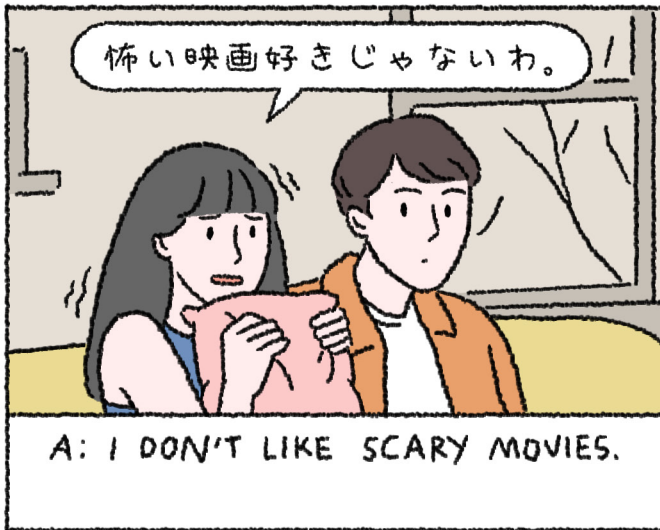

ที่ปรึกษา อิศารุ คุวามารุ, ชิกุสะ โกมิตะ, สิริ รื้อไพบูลย์ บรรณาธิการ สลิลา มหันต์เชิดชูวงศ์ นักเขียน จิราภรณ์ วิหวา บรรณาธิการศิลปกรรม รุ่งนภา คาน กราฟิกดีไซน์ ณัฐปรีญา โจรสา ช่างภาพ พิชาญ สุจริตสาริต พิสูจน์อักษร วาโรณี วรวิทยานนท์ ผู้จัดทำ บริษัท ไอแอลไอ จำกัด อีเมล ili.docx@gmail.com แยกสและพิมพ์ที่ บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด โทรศัพท์ 0-2718-2951

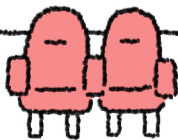
เจแปนฟาวนิเดชัน กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2560 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร Copyright © 2017 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission

1 2 3 NIPPON!

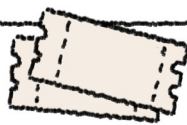
BY
SUNDAE
KIDS

映画
EIGA
(MOVIE)

映画館
EIGAKAN
(CINEMA)

券
KEN
(TICKET)

監督
KANTOKU
(DIRECTOR)

PRONOUNCIATION

A: KOWAI EIGA SUKI JYA NAI WA

B: JYA-, BOKU GA DAKISHIMETE
ITE AGERU YO

A: MOU IPPON MIYOUKA

JAPAN FOUNDATION

WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมและอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศไทย

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ : 0-260-8560-4 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

